

Arrest

nr. 104 393 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE CONINCK, die loco advocaat D. LERNOUT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. Z. verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn, afkomstig uit de provincie Nangarhar. U bent geboren in het dorp Banda in het district Behsud in de provincie Nangarhar, waar u ook steeds gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

U bent alleen naar België gekomen. Uw ouders en broers en zussen verblijven op dit moment nog in uw geboortedorp in Behsud.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban. Sinds bijna 4 jaar baatte u als automecanicien uw eigen garage uit in Kunar Ada, ongeveer 15 km van uw dorp gelegen. U deed er regelmatig herstellingen aan de auto's van onder andere commandant Rashid en ook van enkele tolken en andere mensen die werkzaam waren in de Amerikaanse basis van Khogyani. Op een dag, in de late

avond, kreeg u thuis bezoek van twee mensen. Ze zeiden u dat hun auto in panne gevallen was een eind verderop en dat ze uw hulp dringend nodig hadden. U nam een zaklamp mee want het was al donker en ging met hen mee. Buiten waren er nog meerdere mensen die ook meegingen. Na ongeveer een uur rijden kwamen jullie aan op een plek genaamd Tangi. Daar diende u te wachten en er kwamen nog meer mensen toe. Vervolgens werden u heel wat vragen gesteld over uw werk als automecanicien en over wie uw klanten waren. U vertelde hen alles waarheidsgetrouw. Daarop vroegen ze u voor hen iets van werk te doen en u reageerde positief. Maar toen u dan hoorde wat u voor hen zou moeten doen, namelijk het plaatsen van mijnen/bommen in de auto's van commandant Rashid en de tolken en andere mensen die op de basis werkten, weigerde u en stelde u dat u iets dergelijks niet kon doen voor hen. Hierop werd u hard aangepakt en ernstig geslagen door hen en ze bedreigden u dat indien u niet zou ingaan op dit voorstel dat ze uw armen dan zouden breken en uw handen zouden afsnijden. Om uw leven te redden vroeg u bedenkijd. U ging daarna eerst naar het ziekenhuis voor verzorging en behandeling van uw verwondingen. U raadpleegde daarvoor zelfs een specialist in Pakistan. Bij uw terugkomst uit Pakistan besprak u dit incident met uw familie en zij raadden u aan het land te verlaten om uw eigen veiligheid en die van de hele familie te garanderen. Met de hulp van een vriend vond u een smokkelaar die uw vertrek naar Europa regelde.

U ontvluchtte uw geboortedorp in Afghanistan ongeveer 2,5 jaar geleden. Na een jaar te hebben verbleven in de grensstad Nimrooz verliet u Afghanistan ongeveer 1,5 jaar geleden. U kwam in België aan op 28 november 2012 en vroeg de daaropvolgende dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u bedreigd en vervolgd te worden door de taliban. U vreest hierbij voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een boekje dat dienst deed als uw identiteitsbewijs als automecanicien en de enveloppe waarin u deze documenten werden verstuurd naar België.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België, op verschillende punten onvoldoende overtuigend en onvoldoende geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. Het door u aangehaalde beroepsprofiel van garagist en automecanicien wordt niet betwist door het CGVS maar op basis van de verklaringen over de problemen en bedreigingen vanwege de taliban, die u naar aanleiding van deze werkzaamheden zou verkregen hebben, toont u niet aan dat u persoonlijk een doelgerichte en gegronde vrees voor vervolging heeft vanwege de taliban als u op dit moment zou terugkeren naar Afghanistan. Het asielaanvraag dat u vertelt om uw persoonlijke vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen komt op verschillende punten onvoldoende overtuigend, vaag en weinig doorleefd, eerder vreemd, weinig logisch en onvoldoende plausibel over, zodat er dan ook weinig geloof aan kan gehecht worden.

Bovendien dient hierbij ook opgemerkt te worden dat het CGVS oordeelt dat u -zo u hypothetisch gezien al iets te vrezen zou hebben- deze aangehaalde problemen zou kunnen vermijden door u te hervestigen in Jalalabad stad, eveneens in de provincie Nangarhar.

Een eerste bemerking handelt over uw verklaringen over het moment waarop voor u persoonlijk de problemen met de taliban begonnen zouden zijn. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt dit te proberen concreet in de tijd te situeren, kan u alleen maar zeggen dat het heel moeilijk is om daar de exacte periode voor te geven (CGVS, p. 12). Als u dan nog een keer gevraagd wordt toch te proberen het ongeveer in de tijd te situeren, dan stelt u dat het ongeveer 2,5 jaar geleden was, in de winter (CGVS, p. 12). Hier komt het vreemd over dat u dergelijke toch wel ingrijpende gebeurtenis voor u, die meteen ook de start van uw problemen en de aanleiding voor uw vlucht uit uw land betekende, niet iets specifieker in de tijd kan situeren. Verder verklaart u dan, dat u op het moment dat deze problemen begonnen, uw werk als automecanicien in uw eigen garage reeds 4 jaar uitvoerde en dat deze mensen zoals commandant Rashid en de tolken en anderen van de basis van Khogyani reeds geruime tijd uw regelmatige klanten waren (CGVS, p. 12). Wanneer u dan gevraagd wordt of u voordien ooit problemen van diezelfde aard gekend heeft, dan stelt u van niet (CGVS, p. 12). Hier komt het opnieuw vreemd en weinig logisch over dat u dit werk reeds 4 jaar zou gedaan hebben en dat deze vaste klanten reeds geruime tijd bij u kwamen en dat u dan in heel die tijd nooit enige problemen zou hebben ondervonden vanwege de taliban en nu plots na 4 jaar wel. Verder kan hierbij ook nog opgemerkt

worden dat u niets van documenten kan voorleggen om aan te tonen dat deze mensen, zoals commandant Rashid en andere mensen zoals tolken, die voor de Amerikaanse basis van Khogyani werkten, werkelijk uw vaste klanten waren in uw garage. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, naar iets van betalingsbewijzen of ontvangstbewijzen die u maakte voor uw klanten, dan kan u hier alleen maar eerder vaag en weinig zeggend op antwoorden dat u geen invoices maakte want dat u niet kan lezen of schrijven, dat u niets van gegevens bijhield over hoeveel u werd betaald en hoeveel u verdiende (CGVS, p. 11). Hier komt het zeer vreemd en weinig aannemelijk over dat mensen die werken voor de buitenlandse troepen en dus officiële voertuigen naar u brachten voor herstelling en nazicht, niets van officieel document zouden hebben gevraagd ter bevestiging van hun betaling of ter bevestiging van het juiste verschuldigde bedrag.

Een tweede bemerking gaat dan over wie er die dag 's avonds laat bij uw thuis langskwam en wat ze u vertelden om u zover te krijgen dat u met hen zou meegaan. Als u hiernaar gevraagd wordt, om concreet meer te vertellen over deze mensen die bij u langs kwamen, met hoeveel ze waren en hoe ze zich identificeerden, dan kan u alleen maar vertellen dat ze niet zeiden wie ze waren, maar dat u achteraf toen u het hoorde over de mijnen dat u dan wel wist dat het taliban waren (CGVS, p. 12). Wanneer u dan opnieuw gevraagd wordt of u hen dan niet vroeg wie zij waren, of u hen niet vroeg zich te identificeren voordat u in het midden van de nacht zomaar met hen meeging, dan antwoordt u eerder ontwijkend dat u het hen niet vroeg en dat het al nacht was inderdaad en dat u hen vroeg om de volgende dag mee te gaan maar dat zij u zeiden dat het een noodgeval was en dat u nu moest meegaan (CGVS, p. 12). Hier komt het eerder vreemd en weinig aannemelijk over dat u zo zonder meer en zonder enige uitleg te vragen gewoon met deze mensen bent meegegaan in het midden van de nacht, terwijl u niet het minste idee had wie zij eigenlijk waren. Verder vertelt u dan dat er buiten nog andere mensen waren, maar ook zij zouden zich niet hebben voorgesteld aan u, ze zouden u niets gezegd hebben, ze zouden u gewoon gevraagd hebben naar het werk dat u deed (CGVS, p. 12). Wanneer u dan vervolgens gevraagd wordt wat voor merk auto deze mensen u zeiden dat ze hadden en wat voor panne eraan was, dan kan u opnieuw alleen maar vaag en weinig zeggend antwoorden dat ze dat niet zeiden, dat ze gewoon zeiden dat er iets mis was met hun auto en dat u snel diende mee te komen (CGVS, p. 12). Op de vraag of u hen dat dan niet met wat aandrang vroeg aangezien u toch moest weten welk materiaal u diende mee te nemen, kan u alleen maar antwoorden dat u het hen inderdaad wel vroeg maar dat ze zeiden dat ze het niet wisten en dat u gewoon diende mee te komen om te zien wat het probleem was (CGVS, p. 12).

Een volgende bemerking gaat dan over uw verklaring over wat deze mensen u vroegen voor hen te doen en hoe u daarop reageerde. Wanneer u gevraagd wordt waarom u precies met hen diende samen te werken, waarom ze specifiek naar u toekwamen, kan u alleen maar antwoorden dat u dat niet weet waarom ze naar u kwamen, dat er in uw dorp geen andere mecaniciens was (CGVS, p. 13). U verklaarde voordien wel dat op de plek waar u uw garage had, dat daar nog verschillende andere garages waren, maar waarom ze dan specifiek naar u toekwamen, daar heeft u helemaal geen idee van (CGVS, p. 13). U vroeg het hen ook niet en zij hebben er u niets van gezegd (CGVS, p. 13). Verder wordt u dan gevraagd welke bommen of mijnen u in de auto's van uw klanten zou moeten leggen, maar ook daar heeft u geen idee van, u zag het materiaal niet, ze spraken er gewoon over, ze legden u niet uit wat voor soort het zou zijn en u vroeg daar ook niet naar (CGVS, p. 13). U heeft er voorts ook helemaal geen idee van wie u deze bommen/mijnen zou brengen en hoe dit alles concreet in zijn werk zou gaan (CGVS, p. 13). Op de vraag waar in de auto's u die bommen zou moeten plaatsen en hoe u dit concreet zou moeten doen, kan u alleen maar antwoorden dat ze zeiden dat het heel gemakkelijk was om het te verbergen onder de zetels of achter de motor of de bumper (CGVS, p. 13). U denkt dat het om zo'n soort remote control bom zou gaan die je van op afstand kan laten ontploffen, maar op de vraag of u dan concreet wist hoe zo'n bom werkte, aangezien u ze toch diende te manipuleren om in de auto's te plaatsen, antwoordt u opnieuw eerder ontwijkend en nietszeggend dat ze gewoon wilden dat u ze ergens in de auto plaatste, dat er veel mogelijke plekken zijn en dat dergelijke aanslagen met bommen en mijnen vaak voorkomen in uw regio (CGVS, p. 13). U weigerde dit werk voor hen te doen en daarop zouden enkelen onder hen u zijn beginnen slaan en werd u ook neergestoken met een mes (CGVS p. 13). Uit angst voor uw leven zou u dan toegegeven hebben dit werk toch voor hen te doen, maar u zou wel wat bedenktijd gevraagd hebben (CGVS, p. 13). Op de vraag hoe zij hierop dan reageerden en wat ze zeiden toen u deze bedenktijd vroeg, antwoordt u dat ze u met de auto terugbrachten naar uw huis en dat u dan door uw burens naar het ziekenhuis werd gebracht voor de verzorging van uw verwondingen (CGVS, p. 13). Als u dan nog een keer gevraagd wordt wat ze u dan zeiden toen ze u terug thuis brachten, stelt u dat u hen gewoon om wat tijd vroeg en dat ze ok zeiden en dat ze zouden terugkomen maar dat ze niet exact zeiden wanneer dat dat zou zijn (CGVS, p. 13). Hier komt het weinig logisch en weinig waarschijnlijk over dat de taliban u eerst een dergelijk voorstel doen, waarop u aanvankelijk weigert dus ze weten dat u het eigenlijk niet wil doen, en u dan gewoon zonder meer terug naar huis brengen en akkoord gaan met de bedenktijd die u vraagt. Op deze manier geven

ze u gewoon de kans om uw voorzorgsmaatregelen te nemen en te vluchten, wat u dan ook gedaan heeft.

Verder kan u ook niets van documenten voorleggen van uw ziekenhuisopname van tien dagen en van de behandeling die u daar zou gekregen hebben voor uw verwondingen (CGVS, p. 14). U stelt deze documenten wel te hebben maar u heeft ze niet hier (CGVS, p. 14). Op de vraag waarom u deze documenten dan ook niet, samen met uw taskara, liet opsturen vanuit Afghanistan, antwoordt u dat andere jongens in het centrum u zeiden dat alleen uw taskara nodig was (CGVS, p. 14). Hier zou toch redelijkerwijze van u verwacht mogen worden dat u zichzelf zou realiseren dat alle documenten die op de één of andere manier betrekking hebben op uw asielmotieven en het vervolgingsverhaal dat u hier vertelt, van belang zijn voor uw asielaanvraag.

Verder kan hierbij ook nog opgemerkt worden dat u voor uw vertrek met de smokkelaar naar Nimrooz nog ongeveer een maand zou verbleven hebben in uw regio in Behsud (CGVS, p. 12) en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens deze periode nog concreet werd benaderd of werd lastig gevallen door de taliban, wat toch vreemd overkomt aangezien ze gezegd hadden dat ze terug zouden langskomen (CGVS, p. 13). Wanneer u hier specifiek naar gevraagd wordt, vertelt u hier wel bij dat ze brieven zouden hebben achtergelaten bij uw familie, waarin stond dat u zich diende aan te geven bij hen, want dat ze u zeker zouden vinden (CGVS, p. 8). Opnieuw kan u echter deze brieven niet voorleggen en heeft u niet gevraagd ze op te sturen samen met uw andere documenten (CGVS, p. 8). U voegt wel toe dat u het nu nog kan vragen om ze te laten opsturen, maar u heeft het voordien niet gevraagd omdat niemand u zei dat u dat nodig had (CGVS, p. 8-9). Hier kan opnieuw dezelfde opmerking bij worden gemaakt als voordien: redelijkerwijze kan van u verwacht worden dat u zelf inziet dat alle documenten die betrekking hebben op het verhaal dat u vertelt van belang zijn voor uw asielaanvraag hier.

De cumulatie van al deze vage, weinig doorleefde en op verschillende punten vreemde, weinig logische en weinig aannemelijke verklaringen over de gebeurtenissen die de directe aanleiding hebben gegeven voor uw vlucht uit Afghanistan, stellen ernstige vragen bij wat u hier vertelt.

Hoewel het CGVS op basis van deze verklaringen uw werk als mecaniciens in uw eigen garage op geen enkele manier betwist, toont u op basis van diezelfde verklaringen echter niet op voldoende overtuigende en voldoende aannemelijke wijze aan dat u omwille van deze werkzaamheden en omwille van de vaste klanten die u had in uw garage ook effectief een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging heeft vanwege de taliban bij een actuele terugkeer naar Afghanistan.

Tot slot zijn er uw verklaringen over contact dat u heeft met uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan en datgene wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan. Als u hier aan het begin van het interview naar gevraagd wordt, stelt u dat u telefonisch contact heeft met uw familie en dat uw ouders u eerst niets vertelden maar toen u erop aandrong in Nimrooz, zouden ze u gezegd hebben dat er nog mensen naar u zijn komen vragen (CGVS, p. 8). Dat zou geweest zijn op het moment dat u reeds 5 maanden in Nimrooz verbleef (CGVS, p. 8), daarna zouden ze niet meer gekomen zijn (CGVS, p. 8). Op de verdere vraag naar wat u dan weet over de huidige situatie van de problemen die u had in Afghanistan, antwoordt u eerder algemeen en weinig specifiek dat de situatie nu voor u hetzelfde is en dat ze nog steeds op zoek zijn naar u (CGVS, p. 15). Als u gevraagd wordt of u hier iets specifiek over kan zijn, wat uw familie u hier concreet over vertelt, dan blijft uw antwoord echter opnieuw eerder algemeen en oppervlakkig dat de situatie in uw regio heel slecht is, dat de taliban niemand laten leven die hen weigeren, dat ze deze mensen ontvoeren en doden en dat daar veel voorbeelden van zijn (CGVS, p. 15). Op de verdere vraag of uw familie dan nog iets gehoord heeft van de taliban nadat ze één keer waren langs geweest toen u nog in Nimrooz verbleef en of u daar dan concreet meer over kan vertellen, antwoordt u opnieuw hetzelfde dat in het algemeen uw leven wordt bedreigd door de taliban, dat ze u beschuldigen en dat ze brieven hebben achtergelaten en dat er uit uw buurt ook iemand werd ontvoerd die voor de regering werkte (CGVS, p. 15). Nergens uit uw verklaringen hier blijkt dat uw familie op dit moment nog op de één of andere manier wordt lastig gevallen door de taliban. De laatste keer zou zijn geweest toen u in Nimrooz verbleef, intussen ongeveer twee jaar geleden. Dit gegeven en het feit dat uw verklaringen hierover ook eerder vaag en weinig specifiek overkomen, stelt opnieuw ernstige vragen bij uw algehele geloofwaardigheid.

Bovendien kan hierbij ook nog opgemerkt worden dat u nooit een poging ondernomen hebt een klacht/aangifte te doen of hulp, advies of bescherming te vragen bij de politie, de Afghaanse autoriteiten, de buitenlandse troepen of andere internationale hulporganisaties (CGVS, p. 15).

Na al uw verklaringen grondig te hebben bestudeerd kan samenvattend worden gesteld dat de motieven die u naar voor schuift ter staving van uw asielaanvraag in België als onvoldoende overtuigend, weinig aannemelijk en bijgevolg weinig geloofwaardig worden beschouwd en geen gegronde vrees voor vervolging aantonen. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit, dewelke hier niet betwist wordt. Het boekje over uw werk als mecanicien/garagist dat u neerlegt bevestigt louter uw werkzaamheden op dit terrein, dewelke eveneens niet betwist worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Behsud in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in Nangarhar te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. U stelt in uw verklaringen dat u voor uw werk als mecanicien geregeld naar Jalalabad ging, naar de markt daar of verschillende winkels die u goed kende, voor de aankoop van nieuwe of reserve onderdelen voor de auto's die u herstelde in uw garage (CGVS, p. 6). Verder verklaart u ook dat u uw beroep van automecanicien zou geleerd hebben in Torkham bazaar in Jalalabad stad (CGVS, p. 7). Hieruit kan dus geconcludeerd worden dat u de stad zeer goed kent. U hebt bovendien reeds de nodige werkervaring opgebouwd in uw beroepssector. Op basis van deze factoren kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat u in de mogelijkheid verkeert om een nieuw leven op te bouwen in Jalalabad en daar opnieuw te starten met uw werk als automecanicien. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad stad in de weg staat.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker een schending van de materiële motivering opwerpt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Blijkens de bestreden beslissing is niet in geschil dat verzoeker als mecanicien een eigen garage had. Wel wordt betwist dat verzoeker omwille van deze werkzaamheden en omwille van de vaste klanten die hij had in zijn garage een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging heeft vanwege de taliban. De bestreden beslissing stelde immers vast dat verzoekers relaas niet geloofwaardig is om reden dat (i) verzoeker problemen heeft met het specifiek situeren van zijn problemen in de tijd, (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker slechts na vier jaar werkzaamheden in zijn garage problemen zou hebben gekregen met de taliban, (iii) verzoeker geen documenten kan voorleggen om aan te tonen dat bepaalde personen, zoals commandant Rashid en andere mensen zoals tolken, die voor de Amerikaanse basis van Khogyani werkten, werkelijk vaste klanten waren in verzoekers garage, (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker zou meegaan met onbekenden, (v) het weinig aannemelijk is dat de taliban verzoeker eerst een voorstel zouden doen waarop hij weigert en hem vervolgens naar huis brengen om hem meer bedenktijd te geven, (vi) verzoeker geen ziekenhuisattest kan neerleggen, (vii) verzoeker geen documenten neerlegt ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, (viii) verzoeker een vestigingsalternatief in Jalalabad heeft voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers argument betreffende het feit dat hij de problemen met de taliban moeilijk in de tijd kan situeren, dat hij ongeletterd is zodat hij het moeilijk heeft om tijd en periodes weer te geven en dit ook op de laatste pagina van zijn gehoor zou hebben aangegeven overtuigt niet. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij doorslaggevende gebeurtenissen meer exact in de tijd kan situeren. Dergelijke gebeurtenissen die bovendien aan de basis liggen van het vertrek uit het land van herkomst zijn immers dermate ingrijpend dat zij in het geheugen gegrift staan zo deze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben en dit in weerwil van het tijdsverloop of het feit dat verzoeker ongeletterd is.

Verzoeker werpt op dat het geenszins vreemd is dat hij geen ontvangstbewijzen maakte voor zijn klanten die met officiële voertuigen naar zijn garage kwamen. Verzoeker benadrukt wederom dat hij ongeletterd is en dat hij dus geen facturen kon opmaken. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal hierover niets gevraagd heeft en er dus een misverstand is ontstaan over het feit dat er geen officiële voertuigen naar zijn garage werden gebracht, doch enkel privé-voertuigen. Verzoeker wijst erop dat commandant Rashid en mensen van de basis niet met hun officiële voertuigen naar een onafhankelijke garagist gaan, deze voertuigen worden namelijk op de basis zelf hersteld, gezien het te grote risico om deze bij een particulier onder te brengen. Gezien het om privévoertuigen ging is het dan ook, volgens verzoeker, niet verbazingwekkend dat er geen factuur werd opgesteld en dat aan verzoeker cash werd betaald zonder enig bewijs.

Verzoekers verklaring vindt geen steun in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat de vraag uitdrukkelijk aan verzoeker gesteld werd en hij hierop het volgende antwoordde: *“-Waarvoor kwam hij bij u? Voor zijn eigen auto’s? Of auto’s van de Amerikanen in de base? Kan u hier concreet meer over vertellen? Nasir het was zijn eigen auto. Youseff bracht het officiële voertuig. -Wat voor auto’s hadden zij? Corola. -Hoe betaalde hij u? Als ik voor hem werkte dan vroeg hij official invoice, maar ik kon dat niet maken want ik kan niet lezen of schrijven, hij zei dat ik het goed moest doen en moest opschrijven hoeveel het kostte en hij zou het geld brengen.”* Hieruit blijkt wel degelijk dat verzoeker verklaarde dat officiële voertuigen naar zijn garage werden gebracht in tegenstelling tot wat hij hierover in zijn verzoekschrift beweert. Dat verzoekers vaste klanten van de militaire basis van Khogyani, nooit een officieel document zouden hebben gevraagd of gekregen ter bevestiging van hun betaling of ter bevestiging van het juiste verschuldigde bedrag is bijgevolg niet aannemelijk. Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat, zoals verzoeker overigens zelf aangaf, het inderdaad weinig aannemelijk overkomt dat commandant Rashid en het personeel van de militaire basis hun wagens niet laten herstellen op de basis zelf maar hiervoor het risico namen om beroep te doen op een ongeletterde onafhankelijke garagist van buitenaf.

Verzoeker voegt een aantal nieuwe stukken toe aan zijn verzoekschrift, meer bepaald: een attest van het ziekenhuis waarbij de chirurg bevestigt dat hij verzoeker behandeld heeft voor een messteek en dat hij na 10 dagen opname het ziekenhuis zou verlaten hebben stuk (4.1), een schrijven van het hoofd van de veiligheid van binnenlandse zaken van de provincie Nangarhar ter staving van verzoekers professionele activiteiten en zijn problemen met de taliban (stuk 4.2), een schrijven van het hoofd van de politie van “Vouluz Wali Behsud”, die verzoekers relaas zou bevestigen (stuk 4.3), een dreigbrief van de taliban ten aanzien van verzoeker (stuk 4.4), een getuigenis van het verhaal van verzoeker (stuk 4.5), een bevestiging van verzoekers problemen door de politie, hetgeen door andere dorpschouwen zou zijn ondertekend (stuk 4.6) en de vertaling van al deze stukken die hij met een begeleidend schrijven op 10 mei 2013 verstuurt. Aangezien verzoeker in gebreke blijft de originelen van deze stukken neer te leggen en hij zich enkel beperkt tot fotokopieën kan aan deze documenten geen bewijswaarde worden toegekend. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Ten overvloede blijken het schrijven van het hoofd van de veiligheid van binnenlandse zaken van de provincie Nangarhar, het schrijven van het hoofd van de politie van “Vouluz Wali Behsud” en de bevestiging van verzoekers problemen door de politie, haaks te staan op verzoekers verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk tijdens zijn gehoor dat hij nooit een poging ondernomen heeft om een klacht of aangifte te doen of hulp, advies of bescherming te vragen bij de politie, noch bij de Afghaanse autoriteiten, noch bij de buitenlandse troepen of andere internationale hulporganisaties. Hoe dan ook, om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst

een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna : EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan en stamverbanden. Nog volgens UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA waarvan de informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 23 oktober 2012) blijkt dat de situatie in het district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Uit deze informatie blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Uit deze informatie kon de commissaris-generaal dan ook terecht besluiten dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en er aldus geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Betreffende verzoekers opmerking dat Jalalabad weinig veilig blijkt te zijn door de aanwezigheid van vele NGO's en het bij voorliggend verzoekschrift gevoegde rapport van de "Afghanistan NGO Safety Office" (stuk 5), blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat indien de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 inderdaad verslechterd is, het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt zoals hoger reeds aangegeven dat de situatie in dit district relatief rustig is.

Uit verzoekers verklaringen blijkt ten slotte dat hij voor zijn werk als mecaniciens geregeld naar Jalalabad ging, naar de markt of verschillende winkels die hij goed kende, voor de aankoop van nieuwe of reserve onderdelen voor de auto's die hij herstelde in zijn garage. Verder heeft verzoeker ook verklaard dat hij zijn beroep van automecaniciens zou geleerd hebben in Torkham bazaar in Jalalabad stad. Hieruit kan dus geconcludeerd worden dat hij de stad goed kent. Verzoeker heeft bovendien reeds de nodige werkervaring opgebouwd in zijn beroepssector. Op basis van deze factoren kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker in de mogelijkheid verkeert om een nieuw leven op te bouwen in Jalalabad en daar opnieuw te starten met zijn werk als automecaniciens. Verzoekers opmerkingen in voorliggend verzoekschrift, namelijk dat hij niet geschoold is en het voor hem niet mogelijk is om zo maar nieuw werk te vinden in Jalalabad zijn post factum verklaringen die gelet op zijn eerdere verklaringen bij het Commissariaat-generaal niet kunnen overtuigen.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER